

Derfor har jeg, medens jeg ikke finder Anledning til at fravige de almindelige Erstatningsregler, ment meget vel at kunne forsvare: at fravige de almindelige Bevisregler, saaledes at Forholdet vil være det, at Bevisbyrden for, at Skaden ikke skyldes Automobilet eller dets Benyttelse, skulde paahvile Automobilføreren. Jeg mener, at man kan forsvare at gaa med til en saadan Forandring af Bevisreglerne, naar Talen er om et nyt og, som det sikkert maa erkendes, farligt Befordringsmiddel, som pludselig kommer ind mellem Landets almindelige Befordringsmidler.

Hvad § 29 angaar, mente det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon), at den indeholdt en skrækkelig Bestemmelse om, at naar en Automobilfører i visse Tilfælde undlod at opfylde sin Forpligtelse til at standse, og vedkommende derfor ved egen Magt standsede Automobilet, erstattes ikke den Skade, som deraf følger for Automobilet og de med dette kørende. Hvad disse Tilfælde angaar, kan der jo være tre forskellige Tilfælde. Det ene Tilfælde er det, at Føreren møder kørende eller ridende, der gøre Tegn til ham om at standse, og da ikke standser. Det andet Tilfælde er, at der ved Sammenstød med Automobilet eller paa anden Maade, som kan sættes i Forbindelse med dets Benyttelse, sker Uheld eller Ulykke, idet Føreren da skal standse straks og paa Forlangende opgive Navn og Bopæl og hjælpe den tilskadekomne, og det tredie Tilfælde er, at han skal standse straks, naar det af Politiet paabydes. Der er altsaa tre ganske bestemte Tilfælde, i hvilke Føreren skal standse Automobilet straks. Det viser sig inidertid ofte ikke blot her i Landet, men særlig i fremmede Lande, hvor Automobilismen er meget mere udbredt, at Føreren af Automobiler netop i saadanne Tilfælde sætter Farten op for at komme væk og unddrage sig Ansvar. Derfor har jeg ment, at det vilde være rigtigt i denne Lov at give en Bestemmelse, der udtrykkelig giver den, der kræver Automobilet standset, Ret til at standse Automobilet paa en hvilken som helst Maade. Alene det, at den Bestemmelse eksisterer, vil meget hurtigt medføre, at ingen Automobilfører vil driste sig til at tilsidesætte sin Forpligtelse til i disse Tilfælde at standse, da det vil kunne komme til i alt for høj Grad at gaa ud over ham selv, hvis han ikke gør det, og det er altid den bedste Lære for Folk til at opfylde de dem paahvilende Pligter, at de faa Frygt

for, at det ellers vil komme til at gaa ud over dem selv. Derfor tror jeg, at denne Bestemmelse i § 29 er en fortræffelig Bestemmelse, som de, der ønske at beskytte de almindelige vejfarendes Sikkerhed, skulde holde fast paa af al Magt.

Endelig er der Spørgsmaalet om, hvorvidt Vejenes Bredde skal forstaas saaledes, at derved skal forstaas Vejens Bredde fra Grøftkant til Grøftkant. Det maa jeg dog gøre opmærksom paa, er ikke rigtigt. Det kan være rigtigt, hvis hele Bredden er Kørebane. Hvis der derimod paa Vejen enten ved den ene Side eller ved begge Sider findes en Række Træer, maa selvfølgelig det Stykke af Vejen, som ligger uden for Træerne, regnes fra, det kan ikke regnes med til Kørebane. Ligeledes, hvis der langs Vejen er en eller flere Fodstier, saa ville disse Fodstier heller ikke kunne regnes med til Kørebane.

Naar der er foreslaaet, at Automobiler som Regel kun maa færdes paa Veje, hvis Kørebane mindst er 12 Alen bred, saa har jeg i Lovforslaget taget dette Tal ikke fordi jeg var fuldt sikker paa, at dette Tal var det rigtige, men fordi det forekom mig noget vanskeligt at faa slaaet fast paa ønskelig Maade, hvilke Veje der maatte køres paa eller ikke, naar man ikke vilde sætte en Vejbredde. Det var og er min Tanke med denne Bestemmelse om de 12 Alen brede Veje, at der skulde være aabnet Automobiler Adgang til det, man i gamle Dage kaldte Kongeveje eller Chaussée, saaledes at de uhindret kunde køre fra den ene By til den anden — et lignende System som det, der ligger til Grund for Frederiksborg Amts Automobilvedtægt, og som forekommer mig at være et fortræffeligt System. Naar man har indrettet det saaledes, at der mellem Byerne er en Vej, som er aabnet for Automobilisterne, og man tillige giver de Automobilister, der bo ved andre Veje, Ret til ad nærmeste Vej at komme ind paa disse bredere Veje — om det skal være i 2 Mils Fart eller kortere Fart, er noget, der kan forhandles om — mener jeg, man har aabnet Automobilkørslen alt det ønskelige Albuerum, som der under de forhaandenværende Forhold kan være Spørgsmaal om. Viser det sig saa i Tiden, at alle de glade Ønsker om Automobilernes Udbredelse komme til at slaa til, vil man altid senere kunne gaa videre, baade i Henseende til Kørehastigheden og i Henseende til at lade køre paa smallere Veje og lignende. Men efter det Standpunkt,